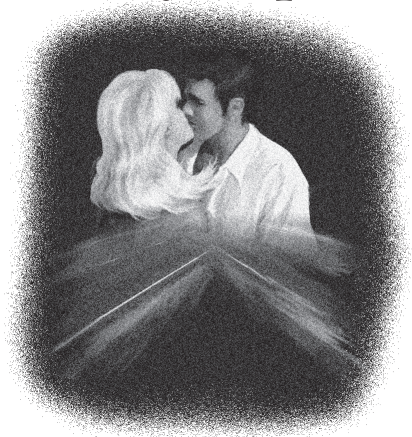

Леся Романчук

Чотири дороги назустріч

Книга друга

ТЕРНОПІЛЬ
БОГДАН

ББК 84(4Укр)-444
Р69

Леся Романчук

Р69 Чотири дороги назустріч. Книга друга—
Тернопіль: Навчальна книга—Богдан, 2006. —288с.

ISBN 966-408-006-3

Авторка бестселера “Не залишай...”, що підкорив серця багатьох, знову дивує читачів модерною “love story”.

Дружини і чоловіки, українські, німецькі, американські, сини і дочки, бандити і митники, друзі й вороги — долі їх усіх переплітаються і перетинаються на сторінках нового роману “Чотири дороги назустріч”.

Буде весело і страшно, гірко й солодко, буде кохання і постріли, сльози і радощі, не буде тільки нудно!

Для широкого кола читачів.

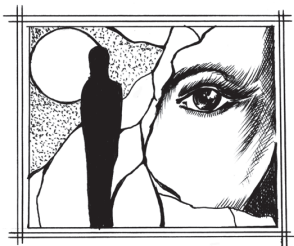
ББК 84(4Укр)-444

Охороняється законом про авторське право. Жодна частина даного видання не може бути використана чи відтворена в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.

© Романчук Л., 2006

© Навчальна книга—Богдан, макет,
художнє оформлення, 2006

ISBN 966-408-006-3

ДОРОГА ПЕРША

Я можу йти, Маркіяне Антоновичу? — Світлана перекинула через плече маленьку кокетливу сумочку й оглянула себе в люстерку, як робила завжди перед виходом.

— Іди, Світланко.

— А може, залишитись? Може, я вам іще знадоблюся?

Світлана говорила це щиро, вона справді готова була залишатися на роботі стільки, скільки потрібно директору. І не з примусу. Знала, що ніхто не працює на Журбу понадурочно просто так, бо він, бачте, сказав, бо йому прибандюжилось удавати активну діяльність. Ні, Маркіян Антонович був з тих рідкісних керівників, які вимагали від підлеглих тільки того, що вони зобов'язані робити відповідно до своїх функціональних обов'язків. А все, що терміново і понадурочно — на особливе прохання і з відповідною оплатою. Оплата — у різній формі. Часом — шоколадка, часом — духи чи якийсь особливий крем, часом — гроші, залежно від кількості надрукованих листків, іноді — просто добра усмішка і щире “спасибі”.

Світлана мала з ким порівняти. Попередній начальник, від якого секретарки тікали, мов від чуми, керував по-своєму. Причому метод керівництва здавався йому дуже ефективним. Керував частіше по телефону. Вранці повідомляв, що затримується в держадміністрації, міській раді, банку, санстанції, управлінні внутрішніх справ (потрібне підкреслити). Це означало, що після вчорашнього болить голова або він вирішує десь свої приватні справи. В обід скликав телефоном термінову нараду: “Я буду через годину”. Це означало, що голова вже не болить, справи майже вирішені, але начальник обідають, удома чи в ресторані, як вийде. Під кабінетом шикувалася черга — завідувачі відділами, інспектори, всі, кого викликали на нараду. Люди стояли, чекали, стиха обурювалися. Стояли й справи, стояла робота. “Через годину” часом означало “через дві” або “ніколи”.

Світлана втомлювалася працювати папугою і відповідати по телефону людям, яким потрібно було вирішити якісь важливі питання: “Буде через годину, буде через годину, буде через годину”... Через дві або три години, коли робочий день наближався до кінця, люди, викликані на термінову нараду, зазвичай розходилися, прилітав захеканий, немов справді після інтенсивної праці десь отам, в далекому і невідомому, шеф, одразу хапав телефонну слухавку і починав телефонувати в усі усяди, імітуючи активну діяльність. Люди, терміново викликані, продовжували вахту під дверима кабін-

нету, тихо, а то й уголос лаючись. Заздрили тим, кому вистачило сміливості начхати на “Чекайте мене!” і піти додому, бо робочий день вже закінчився, збиралися й собі наступного разу вчинити так само.

Для шефа о шостій вечора робочий день тільки починався. Починалися наради: “Ну, які у нас є виробничі питання? Чого ми ще не доробили? Що у нас нового?”, починалися папери: “Світланочко, надрукуй швиденько!”, починалася біганина по відділах на предмет перевірки відданості праці, яка полягала в тому, щоб сидіти у кабінеті і перекладати з місця на місце непотрібні папери після закінчення робочого дня. Для Світлани шеф вигадав особливий графік і спосіб роботи: “Світланочко, коли мене немає, не дармуй, передрукувай оцю книгу наказів!” Навіщо ті накази передруковувати, кому вони потрібні, ніхто, навіть він сам, знати не міг, це був просто спосіб зайняти чимось секретарку, щоб на час відсутності начальника не дармувала.

Та найбільше Світлану дратувала безцеремонна манера звертатися до неї на “ти”, наче вона йому нерівня, служниця, кріпачка абощо. Все це укупі переважило вигоди — і до дому близько, і приймальня зручна й гарна, і килими червоні та м’які, і роботи, власне, небагато, і телефон під боком, якби не ця ідіотська смиканина, то працєю — і насолоджуйся. Та, на жаль, особистість начальника часто зводить нанівець усі переваги, а якщо ти — секретарка, то й поготів. Тоді від нього залежить прак-

тично все. І Світлана пішла. Вибрала протилежне — діставатися до роботи автобусом, сидіти у крихтній приймальні, відповідати щодня на десятки дзвінків, спілкуватися з десятками відвідувачів, та все це — у спокійній, дружній атмосфері, все — по-людськи.

Із Журбою все було інакше. У нього хотілося працювати, хотілося допомагати, робити не лише те, чого вимагав обов'язок, а й те, чого просила людяність і добрі почуття. Здавалося, директор за довгі роки роботи так і не навчився керувати людьми, так і не усвідомив своєї влади над ними, наче соромився цією владою користуватися. Не наказував — просив, не вимагав — усміхався. І що цікаво й дивно — усі його слухалися, а дехто навіть боявся.

Журба часто затримувався після роботи, та майже ніколи не затримував секретарку, за винятком тих нечастих випадків, коли потрібно було підготувати документи кудись нагору чи прийняти комісію.

— То я піду? — вже з дверей запитально глянула на директора Світлана.

— Іди, іди, Світланочко, я ще трохи побуду...

Маркіян сам не знав, навіщо залишається так довго після роботи. Справ, якихось невіршених питань на вечір не було, він просто не дозволяв їм, оцим невіршеним питанням, зависати аж до вечора, зазвичай уся гора невіршеного розсмоктувалася до обіду, рідко пізніше. Йому нічого робити

отут, у зручному, з домашніми вигодами влаштованому кабінеті, нічого... Пора додому, а не хочеться.

Журба давно зрозумів, чому так дбає про комфорт і затишок у кабінеті, чому так по-домашньому продумує кожну деталь — щоб і диван м'який, і столик інкрустований, і сервіз порцеляновий, і чайник, і бар з усіма прибамбасами, і душ, і все-все, як удома. Бо тут і є його справжній дім. Саме тут, у кабінеті, а не у трьох величезних кімнатах, де все не його...

Цього самотнього сумного вечора, коли додому, як завжди, їхати не хотілося, і ніхто чомусь не запросив на вечерю, Журба мав час замислитися над тим, що діється. Над прожитим днем. Над прожитим роком. Над прожитим життям.

Журба мав час. Мав можливість замислитися. Мав навіть нагоду, хай би світ її не знав, тієї нагоди! Не хотів. Не хотів думати, розкладати на полицьки, називати на власні імена те, з чого складається його життя. Не зараз. Не сьогодні. Потім. Зараз у нього є справи. Важливі, невідкладні. І приємні. Потрібно полічити гроші.

Дістав з шухляди свого робочого столу пакет, перев'язаний простим тонким шнурочком, потім конверт, один, другий...

Цим урочистим дійством частенько закінчувався його робочий день. Дні бували вдалими і не дуже. Невдалими вважалися ті, коли конвертів було менше трьох.

Маркіян перелічив гроші. Круглу суму відклав окремо, на неї вже є клієнт, піде під проценти. Ще одну круглу суму — на обмін, купити долари, бо за тиждень із цих мільйонів залишиться половина, папір знецінюється.

Кругла сума — у мільйонах. Тепер у нас кожен — мільйонер, криво усміхнувся. Куди все котиться? Куди, в яку прірву летить те, що колись називалося вітчизняною економікою?

Маркіян намагався не лізти в політику. І за радянських часів не полюбляв голосити на трибунах про “переваги радянського ладу”, хитро уник вступу в партію. Робив свою справу. Чесно. З любов’ю і вигадкою. Не крав. Маркіян посміхнувся сам до себе. Не крав... Звичайно, він не виносив з заводу гумові грілки зі спиртом, як багато хто з робітників. Крадіжкою можна назвати пляшку, потайки винесену вантажником. А як назвати ящики отієї “особливої горівочки”, які завжди стояли у підсобці для високих гостей, на сувеніри, і для власних потреб? Не крадіжкою, звісно, ні. Хіба він краде? Він... як би це гарно сказати... він перерозподіляє потоки продукту! Частину звичайним, законним шляхом, іншу — теж законним... Але менш законним. Для себе. Для друзів. Хіба це крадіжка? Він же не для себе. Власне, не все для себе. Жертвує на церкву. Не відмовляє у позичці знайомим. Інколи навіть відсотків не бере. Знає, часи такі, що грошей у людей обмаль. Хоч і всі у нас — мільйонери. Тільки бідніші лічать мільйони у межах десяти, а багатші — сотнями і тисячами.